

Sygnatura akt I C 954/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lipca 2017r. w K.

sprawy z powództwa J. K. (1), J. K. (2)

przeciwko R. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej R. K. solidarnie na rzecz powodów J. K. (1) i J. K. (2) kwotę 5.715,00 zł (słownie złotych: pięć tysięcy siedemset piętnaście i 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 05.02.2015r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanej R. K. solidarnie na rzecz powodów J. K. (1) i J. K. (2) kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt *I C 954/15*

UZASADNIENIE

Powodowie J. K. (2) i J. K. (1), reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika, wnieśli o zasądzenia od pozwanej R. K. kwoty 5.715,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.02.2015 r. Wnieśli też o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu naprowadzili, że w dniu 23.09.2014 r. kupili w C. u prowadzącej komisową sprzedaż samochodów używanych pozwanej, na współwłasność, samochód osobowy marki F. (...), rok. Produkcji 2000, za cenę 5.100,00 zł, przy zapewnieniu, że pojazd jest w pełni sprawny technicznie do użytku zgodnie z jego przeznaczeniem. Po usunięciu drobnej usterki przez pozwaną, samochód przeszedł pomyślnie badania techniczne w stacji diagnostycznej. Następnego dnia jednak w warsztacie samochodowym w K. stwierdzono, że stan przedmiotowego auta wyklucza jego normalne użytkowanie na drogach publicznych. Powodowie zawiadomili pozwaną o usterkach sprzedanego przez nią auta i ta wyraziła wolę usunięcia usterek w swoim warsztacie. Powodowie jednak nie zgodzili się na naprawę auta w prowizorycznym warsztacie pozwanej i zlecili zbadanie pojazdu biegłemu. Ten kilka dni później potwierdził negatywną ocenę o stanie samochodu. O tym fakcie powodowie powiadomili następnie pozwaną, która ponownie zadeklarowała wolę naprawy sprzedanego auta. Powodowie jednakże nie chcieli naprawy w skromnym warsztacie pozwanej. Pismem z dnia 30.09.2014 r. pozwana uznała reklamację powodów. Pismem z dnia 4.10.2014 r. powodowie odstąpili od umowy sprzedaży pojazdu i zażądali zwrotu zapłaconej za niego ceny. Pozwana odmawiała wezwaniu. Ostatecznie, w dniu 7.01.2015 r. powodowie przekazali pozwanej pojazd celem jego naprawy w ciągu 3 dni. Ta jednak na prawy nie dokonała w umówionym terminie i dopiero w dniu 9.02.2015 r. zwróciła pojazd powodom, wystawiając fakturę za naprawę. Powodowie odmówili pozwanej zapłaty faktury za naprawę. Dochodzona pozvem kwota 5.715,00 zł stanowi sumę ceny zakupionego samochodu wynoszącą 5.100,00 zł i kosztów rzeczoznawcy powołanego przez powodów wynoszących 615,00 zł.

Pozwana R. K., działająca również przez profesjonalnego pełnomocnika, w pisemnej odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Wywiodła, że sprzedany powodowi samochód był sprawny, co potwierdziły jego badania diagnostyczne. Poza tym, powodowie dokonując zakupu auta zapoznali się z jego stanem.

Ustalono w sprawie następujący stan faktyczny:

Bezsporne było, że pozwana R. K. prowadziła w C. pod firmą (...) działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży samochodów używanych. Sprowadzała używane samochody z zagranicy. W ramach swojej działalności wystawiła na sprzedaż samochód osobowy marki F. (...), rok prod. 2000. Pojazd poddany był wcześniej za granicą badaniom technicznym i przeszedł badania pozytywnie, uzyskując zaświadczenie o czasowej możliwości używania go w ruchu drogowym. Samochód został wystawiony do sprzedaży za cenę 5.100,00 zł. Okoliczności te potwierdzają zaświadczenie z (...) na k. 13 akt i faktura na k. 14 akt.

Poza sporem było też, że w dniu 23.09.2014 r. powodowie spędzili w komisie pozwanej przed zakupem samochodu F. (...) kilka godzin. W tym czasie mąż pozwanej i mechanik u nich zatrudniony wymienili filtr powietrza i przepływomierz oraz zapewniali powodów, że auto jest w pełni sprawne. Odbyli także w pobliżu komisju jazdę próbną na dystansie kilkuset kilometrów.

(dowód: zeznania świadka D. K. z dnia 21.03.2016 r. na k. 102-102v. akt, zeznania powoda J. K. (2) z dnia 26.07.2017 r. na k. 124-125v. akt, zeznania powoda J. K. (1) z dnia 26.07.2017 r. na k. 125v.-126 akt i zeznania pozwanej R. K. z dnia 26.07.2017 r. na k. 126-127 akt)

Po południu w dniu zakupu samochodu, to jest 23.09.2014 r. przedmiotowy pojazd przeszedł pomyślnie badania techniczne na stacji diagnostycznej R. Z. w K.. Nazajutrz jednak powodowie, zamierzając dokonać drobnych napraw auta wskazanych przez diagnostę, przyjechali nim na warsztat J. M. w K.. Ten po pobieżnym obejrzeniu pojazdu stwierdził, że jego stan wyklucza użytkowanie na drogach publicznych z powodu uszkodzonych reflektorów przednich i różnych opon. Stwierdził też nietypowe wycieki pod samochodem. Jeszcze tego samego dnia powodowie, będąc u diagnosty, który wcześniej badał auto, spotkali pozwaną i powiedzieli jej o stwierdzonych usterkach samochodu oraz zażądali zwrotu pieniędzy, lecz pozwana odmówiła uznania reklamacji odsyłając ich na drogę sądową.

(dowód: zaświadczenie o badaniu technicznym z 24.09.2014 r. na k. 15-16 akt, zeznania świadka S. Z. z dnia 23.11.2015 r. na k. 89-89v. akt, zeznania świadka G. J. z dnia 23.11.2015 r. na k. 89v.-90 akt, zeznania świadka J. M. z dnia 23.11.2015 r. na k. 90 akt, zeznania świadka D. K. (mąż pozwanej) z dnia 21.03.2016 r. na k. 102-102v. akt, zeznania świadka G. K. z dnia 23.11.2015 r. na k. 90-90v. akt oraz zeznania powoda J. K. (2) z dnia 26.07.2017 r. na k. 124-125v. akt i zeznania powoda J. K. (1) z dnia 26.07.2017 r. na k. 125v.-126 akt)

W dniu 26.09.2014 r. biegły D. R. zbadał kupione przez powodów auto w warsztacie samochodowym w K., należącym do J. M. i w dniu 3.10.2014 r. wydał opinię w której potwierdził zły stan samochodu stwierdzony wcześniej przez mechanika samochodowego. Stan licznika przedmiotowego samochodu wynosił 167.734 km, a powodowie przejechali nim tylko 22 km i nie zmieniali przy tym jego opon. Rzeczoznawca wystawił powodowi za ekspertyzę fakturę na kwotę 615,00 zł, którą powodowie zapłacili.

(dowód: opinia techniczna D. R. na k. 17-28 akt i faktura na k. 50 akt)

Pismem nadanym w urzędzie pocztowym w dniu 30.09.2014 r. pozwana uznała reklamację powodów i zadeklarowała wolę naprawy pojazdu w swoim warsztacie.

(dowód: pismo na k. 29-30 akt oraz zeznania powoda J. K. (2) z dnia 26.07.2017 r. na k. 124-125v. akt i zeznania powoda J. K. (1) z dnia 26.07.2017 r. na k. 125v.-126 akt)

Pismem z dnia 4.10.2014 r. powodowie złożyli pozwanej reklamację kupionego samochodu wskazując na jego usterki wykluczające normalną eksploatację pojazdu i odstąpili od umowy sprzedaży z dnia 23.09.2014 r. powołując się na art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

(dowód: pismo na k. 32-34 akt)

Powiatowy Rzecznik Konsumentów w K. pismem z dnia 13.10.2014 r. wezwał pozwaną do ustosunkowania się na reklamację powodów.

(dowód: pismo z załącznikami na k. 35-38 akt)

W dniu 7.01.2015 r. powodowie odwieźli auto pozwanej, która zobowiązała się do jego naprawy w ciągu 3 dni.

(dowód: pokwitowanie na k. 49 akt oraz zeznania powoda J. K. (2) z dnia 26.07.2017 r. na k. 124-125v. akt i zeznania powoda J. K. (1) z dnia 26.07.2017 r. na k. 125v.-126 akt)

Pismem z dnia 26.01.2015 r. powodowie odstąpili od umowy sprzedaży samochodu z powodu nienaprawienia go przez pozwaną w umówionym terminie 3 dni i wezwali do zwrotu ceny auta.

(dowód: pismo na k. 40 akt oraz zeznania powoda J. K. (2) z dnia 26.07.2017 r. na k. 124-125v. akt i zeznania powoda J. K. (1) z dnia 26.07.2017 r. na k. 125v.-126 akt)

Pismem z dnia 3.02.2015 r. pozwana odmówiła roszczeniom powodów, twierdząc że znali oni stan auta w chwili jego sprzedaży, który był dobry i potwierdzony przez stację diagnostyczną.

(dowód: pismo na k. 42 akt)

Pismem z dnia 5.02.2015 r. powodowie wezwali pozwaną do zwrotu ceny auta wynoszącej 5.100,00 zł i kosztów biegłego w wysokości 615,00 zł.

(dowód: pismo z dowodami nadania na k 43-47 akt)

W dniu 9.02.2015 r. pozwana zwróciła powodom samochód, w którym po przywiezieniu na lawecie nie mógł zapalić silnik. Za naprawę pojazdu pozwana wystawiła fakturę na kwotę 540,00 zł Pismem z dnia 13.02.2015 r. powodowie odmówili zapłaty za naprawę auta i zwrócili pozwanej fakturę bez zapłaty.

(dowód: faktura na k. 48 akt, pismo na k. 51 akt, zeznania świadka G. J. z dnia 23.11.2015 r. na k. 89v.-90 akt i zeznania pozwanej R. K. z dnia 26.07.2017 r. na k. 126-127 akt)

W sprawie zakupu przedmiotowego samochodu przez powodów u pozwanej toczyło się postępowanie przygotowawcze 1Ds 827/14, RSD 799/14 , które ostatecznie umorzono.

(dowód: zawiadomienie o przestępstwie na k. 31 akt, kserokopia protokołu przesłuchania pozwanej na k. 52-53 akt i zeznania pozwanej R. K. z dnia 26.07.2017 r. na k. 126-127 akt)

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Odpowiedzialność pozwanej należało rozważyć na gruncie art. 8 ust. 4 Ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...) – Dz.U. Nr 141, poz.1176 z późniejszymi zmianami. Co prawda, na mocy art. 52 ust. 2 Ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U.2014.827) wspomniana ustawa straciła moc, jednak - zgodnie z art. 51 Ustawy o prawach konsumenta, do umów zawartych przed wejścia jej w życie z dniem 25 grudnia 2014 r. - należy stosować przepisy dotychczasowe.

Zostały spełnione w sprawie warunki odpowiedzialności pozwanej określone w art. 1 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej (u.s.k.) - pozwana jako przedsiębiorca (art. 43 ¹ k.c.) sprzedała samochód w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, powodowie zaś będąc konsumentami (art. 22 ¹ k.c.) nabyli go w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny).

Po myśli art. 4 ust. 1 u.s.k. sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. Towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, gdy nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju (art. 4 ust. 3 u.s.k.). W świetle ustaleń Sądu poczynionych w niniejszej sprawie uznać należało, że kupiony samochód w chwili jego wydania powodom był - w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.s.k. - niezgodny z umową. Stwierdzone w nim usterki nie pozwalały na normalną i zgodną z przeznaczeniem rzeczy eksploatację, której można i należy oczekiwać, biorąc pod uwagę rodzaj i stan pojazdu oraz jego wiek. Co więcej - z powodu stwierdzenia niezgodności samochodu z umową przed upływem sześciu miesięcy od jego wydania - obowiązywała w sprawie presumpcja istnienia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową już w chwili jego wydania. Pozwana jej nie obaliła. Podnieść też trzeba, że okoliczności sprawy nie pozwalały na przyjęcie, że powodowie w chwili zawarcia umowy wiedzieli o niezgodności nabywanego przez niego towaru konsumpcyjnego z umową lub - oceniając rzecz rozsądnie - powinni byli o tym wiedzieć (art. 7 u.s.k.). Nie było wątpliwości, że powodowie nie mogli zauważyć w trakcie zakupu samochodu stwierdzonych później usterek auta i uchronić się przed jego zakupem. Nie mieli oni zresztą żadnego obowiązku sprawdzania nabywanego samochodu przed zawarciem umowy. Poza tym, otrzymali od męża pozwanej i ich mechanika ustne zapewnienia o sprawności auta.

Warto zauważyć, że po myśli art. 1 ust. 4 u.s.k. do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się przepisów o rękojmi za wady i o gwarancji (art. 556-581 k.c.).

W ocenie Sądu zgłoszone przez powodów usterki nabytego pojazdu były istotne.

Najpierw ustnie w dniu 24.09.2014 r., a następnie pismami z dnia 4.10.2014 r., 26.01.2015 r. i 5.02.2015 r. powodowie składali pozwanej reklamację kupionego samochodu wskazując na jego usterki wykluczające normalną eksploatację pojazdu i odstępowali od umowy sprzedaży z dnia 23.09.2014 r. powołując się na art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Ponadto, Powiatowy Rzecznik Konsumentów w K. pismem z dnia 13.10.2014 r. wezwał pozwaną do ustosunkowania się na reklamację powodów. Wobec bezskuteczności swoich działań, powodowie w dniu 7.01.2015 r. odwieźli auto pozwanej, która zobowiązała się do jego naprawy w ciągu 3 dni. Pozwana natomiast odmówiła uznania reklamacji zgłoszonej ustnie, z kolei pismami z dnia 30.09.2014 r. i 3.02.2015 r. pozwana początkowo uznawała reklamacje pisemne powodów i deklarowała wolę naprawy pojazdu w swoim warsztacie, następnie jednak odmówiła ostatecznie uznania reklamacji.

Powodowie dokonali zgłoszenia reklamacyjnego w trybie art. 8 ust. 1 u.s.k. (art. 9 ust. 1 zd. drugie). Ustnie i w swoich pismach wskazali na istotne usterki nabytego pojazdu oraz odstąpili od umowy sprzedaży samochodu F. (...), a także żądali zwrotu zapłaconej pozwanej ceny pojazdu. Zachowane zostały w ten sposób przez powodów terminy zawite reklamacji przewidziane treścią art. 9 ust. 1 u.s.k. (dwa miesiące od stwierdzenia niezgodności towaru z umową) i art. 10 ust. 1 u.s.k. (dwa lata od wydania towaru kupującemu). W świetle art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Ustawodawca przyjmuje tutaj tzw. kwalifikowaną teorię doręczenia zakładając, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią (M. Wojewoda (w:) M. Pyziak-Szafnicka, Komentarz, 2009, s. 643 i n.). Z tego punktu widzenia dla skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie woli doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia (por. wyr. SN z 19 października 1976 r., I PR 125/76, Lex nr 14332; wyr. SN z dnia 6 listopada 1980 r., I PRN 109/80, PiZS 1982, nr 5, s. 53; wyr. SN z dnia 15 stycznia 1990 r., I CR 1410/89, Lex nr 9006; post. SN z dnia 5 października 1995 r., I CR 9/95, Palestra 1996, z. 11-12, s. 218 i n., z glosą J.P. Naworskiego; wyr. SN z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKU

44/96, Prok. i Pr. 1997, nr 6, poz. 30; uchw. SN z dnia 6 października 1998 r., III ZP 31/98, OSNP 1999, nr 3, poz. 80; wyr. SN z dnia 18 marca 2008 r., IV CSK 9/08, Lex nr 371831; post. SN z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, Lex nr 519963). Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (wyr. SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, Lex nr 602254). Oświadczenie woli uznaje się za skutecznie złożone również wtedy, gdy adresat, mogąc zapoznać się z jego treścią, celowo tego nie uczynił (wyr. SN z dnia 16 marca 1995 r., I PRN 2/95, OSNP 1995, nr 18, poz. 229), odmówił zapoznania się z nim (wyr. SN z dnia 23 stycznia 1998 r., I PKN 501/97, OSNP 1999, nr 1, poz. 15) lub z własnej woli nie podjął przesyłki pocztowej zawierającej to oświadczenie (wyr. SN z dnia 11 grudnia 1996 r., I PKN 36/96, OSNP 1997, nr 14, poz. 251). Odmowa przyjęcia oświadczenia woli lub zaniechanie zapoznania się z nim nie wywołuje bowiem żadnych skutków prawnych (por. J. Strusińska-Żukowska, Rozwiązanie stosunku pracy, Prawo Pracy 1995, nr 10, s. 6 i n.). Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. na adresacie oświadczenia spoczywa ciężar wykazania, że nie miał on rzeczywistej możliwości zapoznania się z jego treścią.

W powyższej sytuacji należało uznać zgłoszone przez powodów roszczenie za uzasadnione, albowiem pozwana – będąc zawiadomiona o niezgodności towaru z umową – uznała reklamację, jednak – pomimo odstąpienia od umowy przez powodów – nie zwróciła im ceny pojazdu (art. 8 ust. 3 u.s.k.).

Rekapitułując uznać należało, że pozwana nie zadośćuczyniła żądaniu powodów we

właściwym czasie, wskutek czego nabyli oni prawo do odstąpienia od umowy. Odstąpienie powodów od umowy było skuteczne i strony umowy obowiązane były wzajemnie do zwrotu wszystkiego co otrzymały na jej podstawie i przyjęcia świadczeń drugiej strony (art. 494 § 1 k.c.). W realiach niniejszej sprawy skuteczne oświadczenie powodów o odstąpieniu od umowy złożone po zapłacie ceny umówionej skutkowało powstaniem roszczenia o zwrot ceny.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z ostatecznym żądaniem pozwu od dnia 5.02.2015 r.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków J. M., G. K., S. Z., G. J. i D. K.. Ich zeznania co prawda nieco się różniły, ale tylko odnośnie okoliczności obojętnych dla rozstrzygnięcia. Poza tym, zeznania świadków były logiczne, spójne i korelowały ze sobą oraz pozostałym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z treścią zeznań stron. Okoliczność związków rodzinnych niektórych świadków ze stronami pozostała - w ocenie Sądu - bez wpływu na treść ich zeznań. W oparciu o zeznania świadków oraz złożone do akt sprawy dokumenty okazało się możliwe odtworzenie istotnych okoliczności w sposób nie budzący wątpliwości. Powyższe względy zdecydowały także o wiarygodności zeznań powodów i pozwanej.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności oraz przywołane wyżej motywy, należało - na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej w związku z art. 6 kodeksu cywilnego - orzec jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu poniesionych przez powodów orzeczono w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. (opłata sądowa 250,00 zł i koszty zastępstwa procesowego 1.217,00 zł).